

ZVLÁDLA JSEM TO

ÁĚtrtek, 29 bÁ™ezen 2012

V urÁ™itém Á™ivotním období jsem se dostala do situace, která se nedala snést se zdravým rozumem. Nedokázala jsem bÁ™nÁ™ fungovat a bylo tÁ™eba nechat si pomoci. PotÁ™ebovala jsem berliÁ™ku. Doktor má chÁ™adnoucí poslal za psych ten mi pÁ™edepsal tabletu Zoloftu dennÁ™.

Upozornil má na to, Á™e prá™ek zaÁ™ne zabírat aÁ™ po zhruba tÁ™ech týdnech a nemá Á™ádné zásadní ved úÁ™inky. Po tÁ™ech týdnech vskutku pÁ™ila úleva. VÁ™chny ostré hrany se uÁ™ nezdály tak ostré a to, co bylo dÁ™ív nesnesitelné a únavné, jsem Á™ešila jakoby s vÁ™tší lehkostí a nadhledem. Nebyla jsem nijak oblnutá, to ne, vÁ™bec, ale najednou jsem má la pocit, Á™e pánem situace a svého Á™ivota jsem já a ne moje nálady. PÁ™eš nÁ™ jaká doba a vše se uklidnilo, ba dokonce vylepšilo a já zaÁ™ala společnÁ™ se svým lékaÁ™em pÁ™emýšlet, Á™e se zaÁ™nu pomalu zbavovat berliÁ™ek. Vydám se z konejšivé náruÁ™e antidepresiv do reálného Á™ivota a zkusím zvládnout vše sama, bez chemie v hlavÁ™. Ano, pÁ™iznávám, bylo to dlouhé období pÁ™emýšlení a oddalování. TeÁ™ ještÁ™ ne, teÁ™ musím ještÁ™ zvládnout tohle, potom má Á™ekalo v „velmi dÁ™leÁ™ité tamto“ a pak ještÁ™ bÁ™hví co. Nakonec jsem zcela sama dožrála k tomu, Á™e to udÁ™la prostÁ™ musím, Á™e je na to Á™as a prá™cky pÁ™estala brát a Á™ekala, co se stane. A stalo se. NÁ™ jakou dobu má bo hlava, má la jsem náladu pod psa, breÁ™ela jsem snad i pÁ™i slová kladivo a byla jsem nekoneÁ™nÁ™ podráÁ™ná a zlá. Chudák moje dcera, kdyÁ™ nÁ™co provedla, tak jsem hned vyletÁ™la, pak jsem zase breÁ™ela i s ní, Á™íkala jsem si, jaká to jsem pÁ™íšerná matka... Ale i tohle je pryÁ™ a já jsem uÁ™ nÁ™ jakou dobu Á™istá a teÁ™ má Á™u s klidným svÁ™domím po na sobÁ™ rozdíly, kdyÁ™ to beru a kdyÁ™ ne. KdyÁ™ jsem na prá™cích, jsem klidná, vyrovnaná a nad vÁ™cí, tak nÁ™ sama od sebe. Budím se s lepší náladou a sotva má rozhází zabordělený pokojíÁ™ek mé drahé potomkynÁ™ nebo jedovaté pÁ™ipomínky kohokoliv (tÁ™eba kdyÁ™ pÁ™ijde moje máma a hned vidí, co je kde špinavého, neuklizeného, zaprášeného, nevyÁ™ehleného...). Mám slunce v duší i kdyÁ™ ch.ije od rána do veÁ™era, moje konto je minusové a jíme na veÁ™eÁ™mi chleba s vodou (tedy – opravdu ne, ale kolikrát je to fakt o prsa). Á™ivotní kontury jsou mírné a oblé a barvy spíše do pastelova. KdyÁ™ na prá™cích nejsem - jsem to já se vším všudy. Granátník, se kterým to mám obÁ™as sloÁ™ité. Mám dobré a špatné nálady, obÁ™as breÁ™ím, Á™ivot je ostrý a proÁ™itý do posledního zbyteÁ™ku, mám vÁ™tší chuÁ™ na sex a emoce se u má stÁ™ídají daleko rychleji. Ale bo abych uÁ™ se k tomu nikdy nemusela vrátit. Ne proto, Á™e povaÁ™uju antidepresiva za nÁ™co špatného, ale proto, Á™e pÁ™esnÁ™ tohle jsem já a není lepší pocit, dokázat to zvládat sama. KoneÁ™nÁ™ – i jako máma funguju uÁ™ (dobÁ™e :-)). ZUZKA